

Той подигна глава, очитъ имъ се срѣснаха, душитъ имъ се разбраха; той отвори обятия и притисна жена си до сърдцето си.

— Благодаря ти, каза той, като я цѣлуна.

— Надѣвамъ се сега, — каза тя, — че Богъ ще ни запази детето; сълзитъ на майката не сж загубени. Но тичай скоро, още тази нощъ да имъ занесешъ добрата новина за нашето разкайване. Нека поне тѣ бждатъ радостни презъ тази нощъ, ако ние сме тжни.

Жанъ излѣзе бързо, като въ сънъ; той не вървѣше, а хвърчеше къмъ това бедно жилище, край което нѣкога избѣгваше д мине. Едновременно и скръбъ и радостъ обхващаха сърдцето му; хиляди детински спомени изпъкнаха въ съзнанието му; мина покрай една църква; хорътъ пѣше. Той влѣзе, скри се задъ еднѣ стълбъ и като обхвана съ ржце главата си, почна да се моли тѣй, както не бѣше се молилъ още отъ своето детинство. Тази молитва на смирение и печаль Богъ чу и изпълни.

Жакъ излѣзе съ олекнало сърце. Най-послѣ треперящата му ржка почука на вратата, която скриваше още отъ очитъ му мизерията на неговитъ собствени родители. Дрезгавъ и неспокоенъ гласъ произнесе думата: „Влѣзы!“

Жанъ забелѣза подъ свѣтлината на лампата, колко много се е промѣнила неговата майка. Цѣлото му сърце се изпълни съ любовъ и разкаяние.

— Мамо, мамо, прости ме, прости ме, азъ те обичамъ, и не съмъ вече неблагоприятникъ.

И неговото хубаво лице се скри въ колѣнетъ на майка му. Могатъ ли думитъ да опишатъ какво стана? — Какъ се възвърна радостта на беднитъ родители!

И Жанъ имъ разказа бързо своитъ безпокойства, а майка му, като издигна очи къмъ небето, каза твърдо:

— Сине мой, прощавамъ те и те благославямъ. Майчината благословия носи щастие на децата и на тѣхнитъ деца: Жана ще оздравѣе.

Синътъ наведе глава, за да го благослови майка му, а после я прегърна.

— Благодаря ти, благодаря ти; ти си една светица, а азъ негодникъ.

Той излѣзе, като обеща, че утре ще дойде да ги вземе. Радостната усмивка на жена му го посрещна. Малката бѣше по-добре; тя спѣше; треската бѣше намаляла.

После, като притегли нѣжно мжжа си въ дъното на спалнята каза:

— Гледай, почнахъ вече да приготвямъ стаята, тѣхната стая. Безъ да продума, Жанъ силно ѝ стисна ржката. Мълчанието винаги по-изразително отъ дългитъ речи.